

ἀλλάζῃ χρῶμα, εἰς τοὺς χαρακτῆράς τῆς εἶδον ἐναλλάξ ζωγραφουμένην τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν στενοχωρίαν καὶ τὴν ἐντροπὴν· τὰ βλέφαρά τῆς καὶ αἱ ὄφρῦς, τὰ χεῖλη καὶ οἱ λεπτοφυεῖς μυκτῆρές τῆς, καὶ ὅλον ἐν γένει τὸ πρόσωπόν τῆς κατελήφθησαν ὑπὸ σπασμωδικῶν κινήσεων. Ὅλα ταῦτα τὰ ἔβλεπον μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, περιέργειαν καὶ θυμηδιάν.

* * *

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πενιχρὰν τοῦ Πουνίνου κατοικίαν. Καὶ πραγματικῶς πολὺ πενιχρὰ ἦτον ἡ φωλεὰ αὐτῆ. Εὐρίσκειτο ἐν τινι μικρᾷ, σχεδὸν κατακεχωσμένη καὶ μονοστέγῳ οἰκίᾳ μὲ στέγην σχιζοσκεπὴ καὶ τέσσαρα μικρὰ καὶ θαμβὰ παράθυρα εἰς τὸ μέτωπον. Πρὸ αὐτῶν καὶ εἰς τοὺς τοίχους ἐκρέμαντο δέκα ἕως δώδεκα μικρὰ ξύλινα κλωβία μετὰ κορυδαλῶν, καναρινίων, ἀκανθυλλίδων καὶ πρασίνων σπίνων.

— Οἱ ὑπήκοοί μου! εἶπε μὲ περιπαθῆ ἔκφρασιν ὁ Πουνίνος δεικνύων αὐτοὺς διὰ τοῦ δακτύλου.

Μόλις εἶχομεν εἰσέλθει εἰς τὸν οἰκίσκον καὶ μόλις ὁ Πουνίνος εἶχε διατάξει τὴν Μοῦσαν νὰ μᾶς παρασκευάσῃ τὸ τῆϊον, ἰδοὺ ἐμφανίζεται καὶ ὁ Βαβουρίνος. Εἶχε γηράσει πολὺ περισσότερον τοῦ Πουνίνου, ἂν καὶ τὸ βᾶδισμά του εἶχε μείνει σταθερὸν καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐν γένει δὲν εἶχε μεταβληθῇ· εἶχε γίνει ὁμῶς πολὺ ἰσχυρότερος, ἡ βράχης του ἐπαισθητῶς εἶχε κυρτωθῇ, αἱ παρειαὶ ἦσαν συμπεπτωκυῖαι καὶ ἡ πυκνὴ καὶ μέλαινα κόμη του ἐδείκνυν ἤδη μᾶλλον φαῖον χρῶμα. Δὲν μὲ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ δὲν ἐξέφρασε πάρα πολλὴν χαρὰν, ὅταν ὁ Πουνίνος τῷ εἶπε τὸ ὄνομά μου· οὔτε ἂν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐμειδίασε — μόλις δ' ἐνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς. Εἶτα μὲ ἠρώτησεν, ἂν ἡ μάμμη μου ἔξῃ ἀκόμη, καὶ τοῦτο μὲ λίαν ξηρὸν καὶ ψυχρὸν τρόπον, ὥσ᾽ ἂν ἤθελε νὰ εἴπῃ: „Δὲν μὲ ἐκπλήττεις μὲ τὴν εὐγενῆ σου ἐπίσκεψιν· δὲν τὴν εὐρίσκω κολακευτικὴν καθόλου.“ Ὁ δημοκράτης εἶχε μείνει δημοκράτης.

Ἡ Μοῦσα ἐπέστρεψεν ἀκολοθουμένη ὑπὸ ἀναπήρου γραίας ὑπηρετρίας, φερούσης οὐχὶ λίαν καθαρὰν μηχανὴν τοῦ τῆϊου. Ὁ Βαβουρίνος ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἤρχισε νὰ περιφέρῃ εἰς τὸ δωμάτιον τὰ καταπεποννημένα βλέμματά του. Μετὰ τὸ τῆϊον ὁμῶς ἔγινεν ὁμιλητικὸς. Ἀπεδείχθη δὲ τότε, ὅτι δὲν ἦτο εὐχαριστημένος μὲ τὴν θέσιν του.

— Βάνουσος χωριάτης, ὄχι ἀνθρωπος! ἔλεγε περὶ τοῦ προϊσταμένου του. Οἱ κατώτεροί του δὲν εἶνε ἄλλο δι' αὐτὸν παρὰ . . . σκουπίδια! Καὶ ὁμῶς πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἦτο καὶ ὁ ἴδιος χωρικός. Ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπόν του εἶνε γραμμένη — ἡ ὠμότης καὶ ἡ φιλοχρηματία. Τόσα πλέον δὲν ὑποφέρει τις οὔτε εἰς τοὺς ὄνυχας ἐνὸς ὑπαλλήλου τῆς Κυ-

βερνήσεως! Συγχρόνως δὲ τὸ ἐδῶ ἐμπόριον μόνην βάσιν του ἔχει τὴν ἀπάτην καὶ διὰ τῆς ἀπάτης μόνον διατηρεῖται!

Κατὰ τὰς ὀλίγον εὐχαρίστους ταύτας ἐκχύσεις ὁ Πουνίνος ἀνεστῆνάζε μελαγχολικῶς καὶ ἐπεκύρυνε τὰ παράπονα τοῦ προστάτου του διὰ τῆς κεφαλῆς, κινῶν αὐτὴν ὅτε μὲν ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ὅτε δὲ ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά. Ἡ Μοῦσα ἐξηκολούθει ἰσχυρογυμνῶς νὰ σιωπᾷ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν ἐβασάνιζεν ἡ σκέψις, ἂν ἐγὼ ἤθελον σιωπῆσαι ἢ ἤθελον φλυαρῆσαι, καὶ ἂν, σιωπῆσας, δὲν εἶχον κακὰς προθέσεις . . . Διερκεῖς ἔβλεπον ὑπὸ τὰς ὄφρῦς ν' ἀστράπτωσιν οἱ μέλανες, διαπεραστικοὶ καὶ ἀνήσυχοι ὀφθαλμοὶ τῆς. Μίαν φορὰν μόνον μὲ παρετήρησεν, ἀλλὰ τόσον προσεκτικῶς, τόσον διαπεραστικῶς — μοχθηρῶς σχεδόν, ὥστε ἐγὼ ἐξιππύσθην. Ὁ Βαβουρίνος σπανίως τῇ ἀπέτεινε τὸν λόγον, ὅσάκις ὁμῶς ἔλεγέ τι πρὸς αὐτὴν, ἥσθ' ἀνετό τις ἐκ τῆς φωνῆς του μίαν σκοτεινὴν, πᾶν ἄλλο ἢ πατρικὴν τρυφερότητα.

Ἀπ' ἐναντίας ὁ Πουνίνος ἀκαταπαύστως περιποιεῖτο τὴν Μοῦσαν. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτον αὐτὴ δυσχερῶς ἀπεκρίνετο. Μοι ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ Πουνίνος τὴν ὠνόμαζε „χιονάκι“ του, „ἀγριονοφίτσα“ του.

— Διὰ τί τῇ δίδετε τόσον παράξενα ἐπίθετα; ἠρώτησα.

Ὁ Πουνίνος ἐγέλασε.

— Διότι εἶνε τόσον ψυχρὰ πρὸς ἡμᾶς, ἀπήντησε.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ φρόνιμο ἐκ μέρους τῆς, εἶπεν ὁ Βαβουρίνος· ἔτσι πρέπει εἰς μίαν νέαν κόρην.

— Πολὺ καλὰ ἔμπορούσαμε νὰ τὴν ὀνομάσωμε καὶ οἰκοκυρά μας, ἀνεφώνησεν ὁ Πουνίνος — δὲν εἶν' ἔτσι, Παντολέον;

Ὁ Βαβουρίνος ἐσκυθρόπασεν, ἡ δὲ Μοῦσα ἔστρεψεν ἄλλοῦ τὸ πρόσωπον. Ἐγὼ δὲ οὐδὲν εἶχον ἐννοήσει τότε ὑπὸ τὸν ὑπαινιγμὸν τοῦτον.

Οὕτω παρήλθον δύο ὥραι . . . ὄχι δὲ καὶ πολὺ εὐχάριστοι, ἂν καὶ ὁ Πουνίνος παντοιοτρόπως ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ ψυχαγωγῇ τὴν ἀξιότιμον συναναστροφὴν. Μεταξὺ ἄλλων λοιπὸν ὑπῆγε καὶ ἐστάθη πρὸ ἐνὸς των κλωβίων, ἠνοιξε τὴν θυρίδα καὶ διέταξε:

— Ὅλο· ἔπάνω σύ, καὶ μίαν συναυλίαν δωρεάν!

Καὶ ἐν τῷ ᾄμα ἐξεπέταξεν ἐν καναρίνιον καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ „θόλου“, δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ φαλακροῦ κρανίου τοῦ Πουνίνου καὶ ἤρχισε, πτερυγίζον καὶ περιστρεφόμενον, νὰ ᾄδῃ ὅλαις δυνάμεσι. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συναυλίας ὁ Πουνίνος δὲν ἐκινήθη, ἀλλὰ μόνον ἐμιμεῖτο διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ῥυθμὸν καὶ ἐκάμυε τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά μου, ἀλλ' οὔτε ὁ Βαβουρίνος οὔτε ἡ Μοῦσα μ' ἐμιμήθησαν.

(ἔπεται συνέχεια.)

Η ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΣΗ.

Ποσάκις παραπονούμεθα διὰ τὸν κακὸν καὶ ἄθλιον καιρόν! Καὶ ὁμῶς αἱ λέξεις κακὸς καιρὸς ἔχουσι ποικίλην ἔννοιαν. Ἐν τῇ τροπικῇ Ἀφρικῇ, ὅπου αἱ βροχαὶ εἶνε περιοδικαί, ἡ ῥαγδαία βροχὴ σημαίνει καλοκαιρίαν. Ὅταν οἱ κάτοικοι τῆς Βαρβαρίας καὶ τοῦ Ἀλγερίου ἔρχονται εἰς Γαλλίαν καὶ πρώτην φορὰν βλέπωσι τὰ βεῖθρα τοῦ Ῥοδανοῦ, καταλαμβάνονται ὡς ὑπὸ μαγείας καὶ ἐπὶ ὥρας ὅλο-

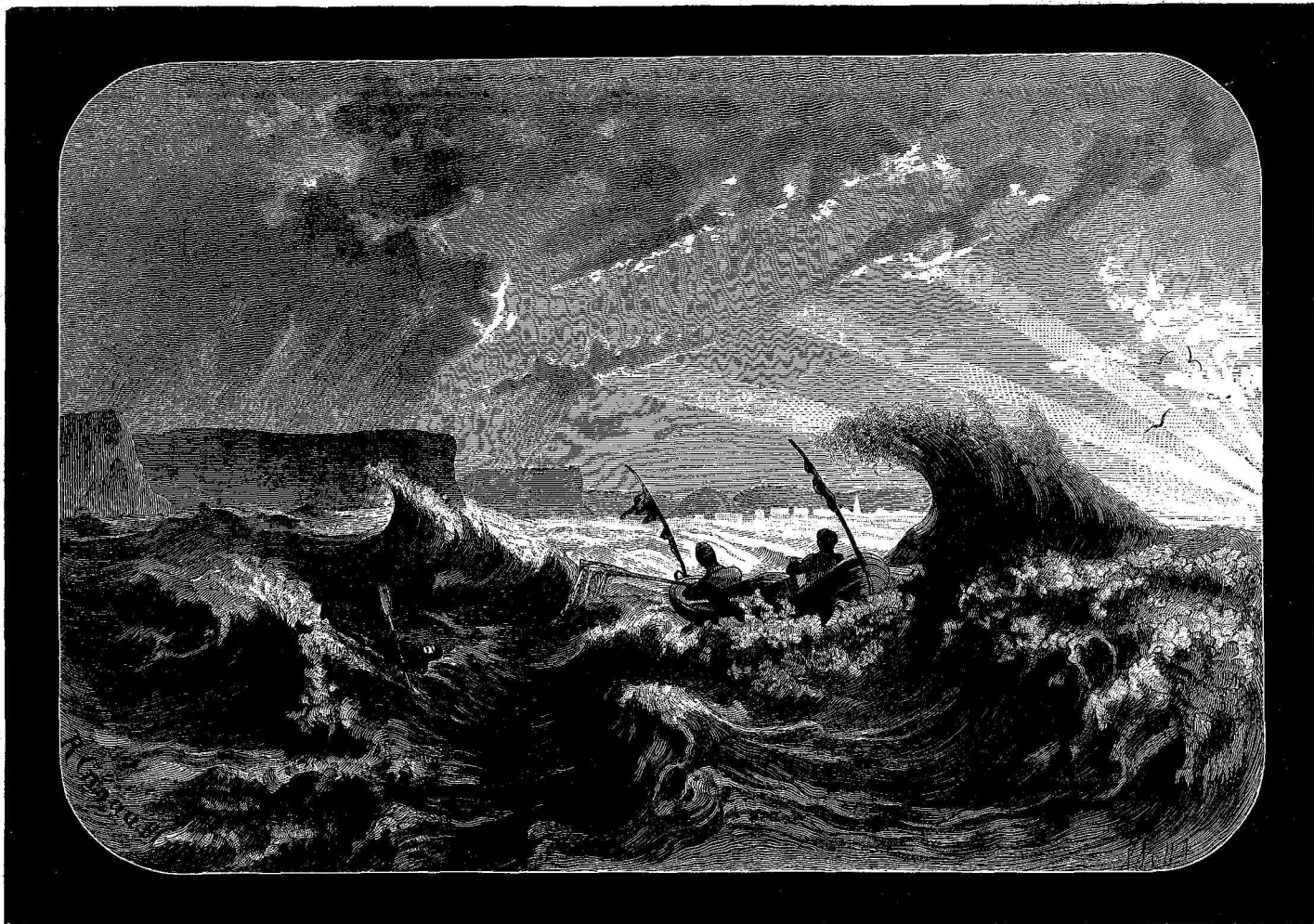
κλήρους ἴστανται ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἀτενίζοντες πρὸς τὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ. Ἐν τῇ πατρίδι των τὸ γλυκὺ ὕδωρ πληρόνεται διὰ χρυσοῦ, ἐν δὲ τῇ Εὐρώπῃ τὸ πολυτίμον τοῦτο ἀγαθὸν ῥέει ἀνωφελῶς πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς καλλιτεχνίας τῶν Ἀράβων εὐρίσκει τις τοὺς πίδακας καὶ τὰς κρήνας ὡς ἀπαραίτητον κόσμον τῶν ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων τοῦ λαοῦ τούτου, ἐπειδὴ το φλοίσβημα

τοῦ ὕδατος εἶνε ἡ γλυκυτέρα καὶ μελωδικωτέρα μουσικὴ διὰ τὸ οὖς τοῦ τέκνου τῆς ἐρήμου.

Ἡ Εὐρώπη δὲ τὸν πολιτισμὸν τῆς ὀφείλει πρὸ παντὸς εἰς τὴν „κακοκαιρίαν“, ἥτοι εἰς τὰς καθ' ὅλον τὸ ἔτος πιπτούσας βροχάς. Ὅστις δὲ ἤθελε θεωρήσει λίαν τολμηρὰν τὴν συνάφειαν ταύτην μεταξύ πολιτισμοῦ καὶ τῶν μὴ περιοδικῶν βροχῶν, ἃς ἐνθυμηθῇ πρὸς στιγμὴν τὴν Κίνα. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀνεπτύχθη ὁ πολιτισμὸς ἄνευ ξένης βοήθειας καὶ ξένων γνώσεων. Κατὰ τὸν 8^{ον} αἰῶνα εἶχε προκαλέσει τὸν θαυμασμὸν τῶν Ἀράβων, ὧν ἡ ἀνάπτυξις

καὶ τον βάμβακα κτλ. Οὐδεὶς θὰ ἐκπλαγῇ ἐκ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς μαθηματικῆς ταύτης τοποθεσίας, ὅστις δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὰς συνεπείας, ἐὰν ἡ Μεσόγειος θάλασσα μετετοπίζετο βορειότερον, οὕτως ὥστε αἱ στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους νὰ κῆνται ὅπου σήμερον κεῖται ὁ Καλαίσιος Πορθμός. Ἡ βόρειος Εὐρώπη θὰ μετέπιπτεν εἰς τὴν ζώνην τῶν χειμῶνων ἄνευ βροχῆς.

ὑπερήφανοι αἱ Εὐρωπαῖοι διὰ τὰς γνώσεις καὶ τὰς ἐπιστήμας των, διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὸ κράτος των, διὰ τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν, τὰς σχολὰς καὶ τὴν παιδείαν

ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΡΙΚΥΜΙΩΔΗΣ.

τότε ἦτο σχεδὸν ἀνωτέρα τῆς τῶν Βυζαντινῶν καὶ τῶν ἄλλων Εὐρωπαίων. Ἀλλ' ἡ Κίνα δὲν κατέχει πλέον προσφυᾶ γεωγραφικὴν θέσιν, διότι κεῖται ἀπομεμονωμένη ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀσίας καὶ ἀπομεμονωμένη ἡναγκάσθη ν' ἀναπτυχθῇ.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν φυσικῶν τῆς ἀρετῶν ἡ Εὐρώπη ἔχει καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα ὡς ἐκ τῆς μαθηματικῆς θέσεώς της, διότι πρὸς βορρᾶν μὲν ἐκτείνεται μέχρι τῆς ζώνης, ὅπου βρέχει καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, πρὸς νότον δὲ φθάνει μέχρι τοῦ σημείου, ὅπου οἱ χειμῶνες εἶνε βροχεροί. Οὕτω δ' εὐρίσκουμεν ἐν τῇ βορείῳ Εὐρώπῃ κτηνοτροφίαν, ἐν δὲ τῇ νοτίῳ τὴν ἐλαίαν, ἐν τῇ βορείῳ δάση πυκνά καὶ λόχμας, ἐν δὲ τῇ νοτίῳ αἰωνίως χλοάζοντα ἄλση, ἐν τῇ βορείῳ δημητριακοὺς καρπούς, ἐν ἰδὲ τῇ νοτίῳ τὴν ὄρυζαν

των δὲ πρέπει νὰ λησμονήσωσιν, ὅτι πάντα ταῦτα δὲν εἶνε ἰδικόν των μόνον ἔργον. Καὶ ναὶ μὲν τὴν ὑπαρξίν πεπολιτισμένων κοινωνιῶν ὀφείλομεν πρωτίστως εἰς τινὰς λαούς καὶ χρόνους, οὗ μικρὸν ὅμως συνέβαλεν εἰς τὴν θεμελίωσιν αὐτῶν καὶ ἡ ἐπικουρὸς τῆς φύσεως χεὶρ. Ἐὰν οἱ Ἄριοι ἐν Εὐρώπῃ δὲν εἶχον „κακὸν καιρὸν“ καὶ δὲν εὕρισκον πυκνά καὶ ἀπέραντα δάση, ἥτοι ἐὰν δὲν εἶχον ἐν αὐτοῖς καὶ δι' αὐτῶν τὰ μέσα ὅπως προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ πρώτου, νὰ κτίσωσι καλύβας καὶ νὰ θερμάνωσιν αὐτάς, δὲν ἤθελεν ἀφυπνισθῇ το ἐφευρετικόν των πνεῦμα καὶ δὲν ἤθελεν ἀναπτυχθῇ τόσον, ὥστε τὴν σήμερον πᾶν τὸ γινόμενον νὰ θεωρῶμεν ὡς ἄφ' ἑαυτοῦ ἐννοούμενον· ἡ φαντασία των δὲν θ' ἀνεπτεροῦτο καὶ δὲν θὰ ἵπτατο εἰς σφαίρας αἰθερίας, ἐὰν ἦσαν ἡναγκασμένοι ν' ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ ἐκ πείνης θα-

νάτου· αἰωνίως θηρεύοντες καὶ καταπονούμενοι δὲν θὰ εἶχον καιρὸν νὰ ποιῶσι θρησκευτικούς ὕμνους καὶ νὰ τελειοποιῶσι τὴν γλῶσσάν των Ἐν τῇ φυσιογνωμικῇ τῶν δασῶν („Ἀπόψεις τῆς Φύσεως“) ὁ Ἀλέξανδρος Οὐμβόλδος λέγει τὰ ἐξῆς: „Ἡ γνῶσις τοῦ φυσικοῦ χαρακτῆρος διαφόρων χωρῶν στενῶτατα συνδέεται πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του. Διότι ὅσον καὶ ἂν ἡ ἀρχὴ τοῦ πολιτισμοῦ τούτου δὲν καθορίζεται ὑπὸ φυσικῶν ἐπιρροῶν, ἡ πορεία τοῦλάχιστον αὐτοῦ, ὁ χαρακτήρ τοῦ λαοῦ καὶ ἡ φαιδρὰ ἢ μελαγχολικὴ τῶν ἀνθρώπων διάθεσις ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῆς φύσεως τοῦ κλίματος καὶ τῶν μεταβολῶν αὐτοῦ. Ὅπόσῃν ἐπιδρασὶν ἐξήχησεν ὁ οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν κατοίκων της! Πόσον ἐνωρὶς ἐξοικειώθησαν πρὸς τὴν χάριν καὶ τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων οἱ λαοί, οἵτινες ἐνεκατεστάθησαν μεταξύ Εὐφράτου, Ἄλως καὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους! Καὶ ὅταν πάλιν ἡ Εὐρώπῃ μετέπεσεν εἰς τὴν ἐξαγρίωσιν καὶ βαρβαρότητα, θρη-

σκευτικὸς δ' ἐνθουσιασμὸς ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς ἱερᾶς Ἀνατολῆς, δὲν ἔφερον οἱ πρόγονοί μας ἐκ τῶν εὐκράτων ἐκείνων κοιλάδων ἡπιώτερα πάλιν καὶ ἀβρότερα ἡθῆ; Τὰ ποιητικὰ τῶν Ἑλλήνων ἔργα καὶ τὰ ἄξεστα ἄσματα τῶν ἀγρίων λαῶν ἐδανείσθησαν κατὰ μέγα μέρος τὸν χαρακτῆρά των ἐκ τῆς μορφῆς τῶν φυτῶν, τῶν κοιλάδων καὶ τῶν ὀρέων, ἅτινα περιεκύκλουν τοὺς ποιητὰς, καὶ ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ ἔζων καὶ ἀνέπνεον. Καὶ διὰ νὰ λάβωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς παρὰδειγμα, τίς δὲν καταλαμβάνεται ὑπὸ ἄλλων αἰσθημάτων εἰς τὸ βάθος πυκνοῦ καὶ σκοτεινοῦ δάσους, καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐπὶ λόφου ἀραιὰς φέροντος ἐλάτας, ἢ ἐπὶ ἐκτεταμένου λειμῶνος, ὅπου ὁ ἄνεμος ψιθυρίζει ὑπὸ τὸ τρέμον φύλλωμα μονήρους καὶ ὕψηλοῦ δένδρου; Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ φυσικοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ ἡθικοῦ, ἢ μυστηριώδης συνάφεια μεταξύ αἰσθητοῦ καὶ υπεραισθητοῦ παρέχει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως ἰδιόζοντα θέληγτρα, τὰ ὅποια ὀλίγον κατενοήθησαν.

1. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐξ ἀθηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 145).

2. Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΑΥΤΟΥ (ἐν σελ. 149). Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ernst van den Kerkhoven.

3. Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ (ἐν σελ. 153). Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου ἡ Βενετία ἐτέλεσεν ἐορτάς, οἷας ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχον ἰδεῖ οἱ κάτοικοί της. Μεγαλοπρεπῆ καὶ λάμπουσαν περιβολὴν εἶχεν ἐνδυθῇ ἡ νύμφη τοῦ Ἀδρία. Κατὰ μῆκος τῆς προκυμαίας τῶν Σκλαβήνων ἀπὸ τῶν βασιλικῶν μέχρι τῶν δημοσίων κήπων εἶχον τεθῇ ὕψηλὰ ἱκρία ἐν εἵδει δένδρων, ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν ὁποίων ἐκρέμαντο ἀπειράριθμοι λυχνίσκοι. Ἄψασαι αἱ γέφυραι ἦσαν πολυτελῶς κεκοσμημέναι καὶ ἐκ τῶν παραθύρων καὶ τῶν ἐξωστῶν ἐκυμάτιζον σημαῖαι, τάπητες καὶ μεταξωτὰ ὑφάσματα. Τὸ βασιλικὸν τῆς Ἰταλίας ζεῦγος εὕρισκετο ἐν τῇ πόλει, ὅπως παραστῇ εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μεγάλου ἀνδριάντος τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ καὶ συγχρόνως εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστάνει τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἑρρίκου Τρεβιζάντου ἀνεγερθὲν μεγαλοπρεπὲς τοῦτο μέγαρον, ἐν ᾧ τὰ ἔργα τῆς τέχνης εὕρισκονται ἐκτεθειμένα. Κεῖται εἰς τοὺς λεγομένους δημοσίους κήπους (Giardini publice) καὶ σχηματίζει τρίγωνον, τὸ ὅποιον ἀφ' ἑνὸς μὲν ὀρίζεται ὑπὸ τῆς διώρυγος τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ, ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ κήπου καὶ ἡ τρίτη πλευρὰ ἐκτείνεται κατὰ μῆκος ἐνὸς ὁχετοῦ. Ὅλον τὸ οἰκοδόμημα ἔχει 7500 τετραγωνικῶν μέτρων ἐμβαδὸν καὶ ἐμπροσθεν σχηματίζει ἡμικύκλιον, διακρούμενον εἰς δύο ὑπὸ τῆς κυρίας εἰσόδου. Ἐμπροσθεν αὐτῆς ἐκτείνεται ἐξώστης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μετὰ πλατυτάτης ἀποβάθρας. Τὸ μέρος τοῦτο ἀκριβῶς φαίνεται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι. Ἡ δευτέρα εἰσόδος εὕσκεται εἰς τὴν πρὸς τὸν κήπον ἐστραμμένην πρόσοψιν

τοῦ κτιρίου τῆς Ἐκθέσεως. Ἡ θέσις τοῦ μεγάρου εἶνε ἀπαράμιλλος, καθότι ἐξ αὐτοῦ βλέπει τις μέγα μέρος τῆς πόλεως καὶ τὰ περιβρέχοντα αὐτὴν κυανᾷ τῆς θαλάσσης ὕδατα.

4. ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΡΙΚΥΜΙΩΔΗΣ (ἐν σελ. 156). Ἐκ τῶν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ παρόντος τεύχους μνημονευομένων Θαλασσίων τοῦ Ἀντ. Σπηλιωτοπούλου ἀποσπῶντες παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ ἐξῆς ποίημα:

Μὴ σὲ φοβίζει ἡ θάλασσα, τὸ κύμα μὴ φοβᾶσαι,
Ἔλα, χρυσέ μου ἀδελφέ, μ' ἐμὲ νὰ τὸ περάσης,
Ἀπείρακτος μέσ' ἔς τὴ θερμὴ τὴν ἀγκαλιά μου θάσαι.
Καὶ ἔς τὴ στερεὰ τὴν ποθητὴ ὀγλήγωρα θὰ φθάσης.

Ἄν εἶν' ἡ θάλασσα πλατειά, ἀπέραντη, μεγάλη,
Ἄν ἔχῃ κύματα βουνά, ἂν φοβερὰ μουγγρίζῃ,
Ἔχει καὶ κάλλη περισσά μέσ' ἔς τὴν ἀνεμοζάλη
Καὶ μέσα της τὸν ἄπειρο τὸ ναυτὴ τὸν ὀντρίζει.

ὦ! τί χαρὰ τὰ κύματα νὰ βλέπῃς ἔς τὴ θεωρίᾳ σου
Ὀλόγυρα νὰ τρέχουνε γιὰ νὰ σὲ καταπιῶνε,
Καὶ σὺ νὰ χαίρεσαι μ' αὐτά, ἔς τὴν ἀφοβὴ ματιά σου
Νὰ χάνωνται ὡσὰν καπνός, ὅαν τὸν ἀφρὸ νὰ σβοῦνε!

Κ' ἐκεῖ ποῦ μόνο θάλασσα καὶ οὐρανο κυττάξεις
Ξάφνου νὰ βλέπῃς τὰ νησιά μπροστά σου νὰ πετιοῦνται,
Κι' ἀπ' τὴ χαρὰ ἀμίλητος νὰ μένης, νὰ δαυμάζης,
Καὶ ἡ φορτουνὰς μονομιᾶς ἔς αὐτὰ νὰ λησμονιοῦνται

Κι' ὅταν ἀγέρας μὴ φορὰ σὲ φέρῃ ἔς τὸ λιμάνι
Κι' ἀπὸ τοὺς κόπους τοὺς πολλοὺς γιὰ πάντα ἡσυχάσης,
Σὰν τὸ ταξεῖδι θυμηθῇς, γιὰ σένα τοῦτο φάνει,
Ἄν' πῆς ὅτι ταξίδευσες χωρὶς καὶ νὰ δειλιάσης.

Μὴ σὲ φοβίζει ἡ θάλασσα, τὸ κύμα μὴ φοβᾶσαι,
Ἔλα, χρυσέ μου ἀδελφέ, μ' ἐμὲ νὰ τὸ περάσης,
Ἀπείρακτος μέσ' ἔς τὴ θερμὴ τὴν ἀγκαλιά μου θάσαι
Καὶ ἔς τὴ στερεὰ τὴν ποθητὴ ὀγλήγωρα θὰ φθάσης.